

Arrest

nr. 256 552 van 16 juni 2021
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. DELGRANGE
Haachtsesteenweg 55
1210 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 22 januari 2021 als wettelijke vertegenwoordiger van haar minderjarige kinderen X en X, heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 22 december 2020 tot weigering van de afgifte van een visum.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 februari 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 maart 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. DELGRANGE, die verschijnt voor verzoekster en van advocaat T. SCHREURS, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor verweerder.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, geboren te B. op [...]1982. Verzoekster legt bij de visumaanvragen paspoorten voor van de kinderen H. U. I.; E. I. en R.I. waarop staat dat de kinderen zijn geboren te B. op respectievelijk [...] 2007, op [...] 2005 en op [...] 2010.

Op 10 november 2020 diende verzoekster in eigen naam, alsook namens de drie minderjarige kinderen een aanvraag in voor een visum lang verblijf (type D), met het oog op gezinshereniging met haar vermoedelijke zoon B. I.

Op 22 december 2020 weigerde de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde) het visum lang verblijf (type D) aan verzoekster én haar vermoedelijk jongste minderjarige kind, dit evenwel onder voorbehoud van de voorlegging van een DNA-test.

Op 22 december 2020 weigerde de gemachtigde ook aan H. I. en aan E. I. het visum lang verblijf (type D), weliswaar zonder de mogelijkheid te bieden een DNA-test voor te leggen.

De beslissingen aangaande H.I. en E.I. zijn de bestreden beslissingen, die beiden luiden als volgt:

“Betrokkenen kunnen geen beroep doen op de bepalingen in art 9, 13 van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Overwegende dat een aanvraag werd ingediend door E. °[...]2005 en H. U. °[...]2007 teneinde samen met hun vermoedelijke moeder, hun vermoedelijke broer I. B. in België te vervoegen.

Overwegende dat ter staving van de verwantschap een Tazkira van ieder kind werd voorgelegd, afgeleverd op 01/08/2018.

Overwegende dat volgens de asielaanvraag van de vermoedelijke broer, deze beide kinderen respectievelijk 12 en 9 jaar oud zouden zijn (hetzij geboren omstreeks 2006 en 2009), hetgeen niet overeenstemt met de huidige leeftijden.

Overwegende bovendien dat de aanvragers beiden veel ouder lijken dan hun opgegeven leeftijden van 15 en 13 jaar oud. Immers de recente foto's in visanet, die werden genomen bij de indiening van de visumaanvragen, tonen kinderen die duidelijk veel ouder zijn. Deze recente foto's stroken evenmin met de foto's die werden aangebracht op de tazkira's en paspoorten van de aanvragers, waardoor de indruk wordt gewekt dat moedwillig andere foto's werden aangebracht op deze documenten teneinde hun “jeugdige” karakter te proberen aan te tonen.

Deze vaststellingen worden des te meer bevestigd door de foto van het kind H. U. op diens medische attest en die een bebaarde jongeman toont welke niet overeenstemt met het verwachte uiterlijk van een kind van 13 jaar!

Ook de foto van het andere kind, E., toont een jongeman die beduidend ouder is dan de leeftijd van 15 jaar.

Overwegende dat de vaststellingen dermate flagrant zijn en het meer dan duidelijk is dat de opgegeven leeftijden niet stroken met de uiterlijke kenmerken van de aanvragers. Dat hierdoor ook de identiteit van de beide aanvragers in geen geval kan aangetoond worden. Dat de voorgelegde documenten in het licht van art 27 en 21 WIPR niet weerhouden kunnen worden aangezien hun authenticiteit in geen geval gevrijwaard is door de gemaakte vaststellingen en tegenstrijdigheden.

Gelet op al het bovenstaande wordt hun visumaanvraag geweigerd.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In het tweede onderdeel van het eerste middel voert verzoekster de schending aan van artikel 9 van de Vreemdelingenwet en van de motiveringsplicht.

Ze licht dit onderdeel toe als volgt:

“De bestreden beslissing laat niet toe om te begrijpen waarom het visum geweigerd werd aan verzoekers.

Artikel 9 van de Vreemdelingenwet luidt inderdaad als volgt: [...]

Artikel 13 van de Vreemdelingenwet stelt: [...]

De bestreden beslissing is gebaseerd op deze twee bepalingen. Bij het lezen van de bepalingen ziet men echter niet hoe een twijfel over de leeftijd een grond vormt voor het weigeren van een visum.

Het is dus helemaal niet duidelijk waarom het visum geweigerd wordt. De verwerende partij stelt niet dat verzoekers meerderjarig zouden zijn, enkel dat ze ouder lijken dan de leeftijd op hun paspoort.

[...]

Over de tegenstrijdigheid tussen de leeftijd op de paspoorten en de leeftijd die verzoeker aangegeven heeft gedurende zijn asielpprocedure moet ook het volgende worden opgemerkt. Toen verzoeker in België een verzoek om internationale bescherming ingediend heeft, werd ook getwijfeld over zijn

minderjarigheid. De leeftijdtest kwam op een leeftijd van 16 jaar, waardoor 2002 als geboortedatum geregistreerd werd.

Toen hem, bij DVZ, de leeftijd van zijn broers gevraagd werd, heeft hij verklaard dat E. ongeveer 3 jaar jonger was dan hem, en dat H. U. ongeveer vijf jaar jonger was. Toen was hij juist 16 en dacht hij misschien nog dat hij 15 was, waardoor 12 en 9 jaar opgeschreven werd. Maar verzoeker legde duidelijk uit dat hij geen zekerheid had over de leeftijden van zijn broers en dat het een schatting was. Leeftijden zijn voor Afghanen niet belangrijk. Belangrijk om te benadrukken is dat op het CGVS geen enkele vraag werd gesteld aan verzoeker. Er kan dus geen sprake zijn van ernstige tegenstrijdigheid tussen de verklaringen van verzoeker en de leeftijd van zijn broers op hun tazkira's en paspoorten. Belangrijk is op te merken dat de voornamen van de broers identiek zijn, de volgorde van leeftijd is correct, en het verschil in leeftijd tussen de twee broers ook correct. Er zijn dus veel aanwijzingen dat het wel de twee jongere broers van verzoekers zijn. Met die elementen heeft de bestreden beslissing geen rekening gehouden.

Waarom is een twijfel over de leeftijd dan voldoende als weigeringsgrond voor het afleveren van een visum? Waarom wordt aan verzoekers niet de mogelijkheid gegeven om een DNA-test te laten uitvoeren?

De artikelen 9 en 13 van de Vreemdelingenwet voorzien ook niet in de verplichting om een authentiek geboorteakte neer te leggen. Het feit dat verwerende partij, zonder verdere motivering, over de authenticiteit [...] twijfelt kan dus ook niet voldoen om te motiveren waarom het visum niet afgeleverd kan worden.

Zou de verwerende partij eigenlijk bedoelen dat verzoekers misschien meerderjarig zijn, wat niet blijkt uit de bestreden beslissing, dan nog dient vastgesteld te worden dat de artikelen 9 en 13 van de Vreemdelingenwet helemaal niet als criteria hebben dat de aanvrager minderjarig moet zijn.

De bestreden beslissingen zijn dus manifest in strijd met de formele motiveringsplicht."

In het tweede middel voert verzoekster de schending aan van onder meer het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoekster licht dit middel toe al volgt:

"[...]"

Toepassing in casu

De bestreden beslissingen stellen dat de identiteitsdocumenten van verzoekers (de originele Tazkira's en de originele paspoorten) niet weerhouden kunnen worden [...] aangezien hun authenticiteit in geen geval gevrijwaard is door de gemaakte vaststellingen en tegenstrijdigheden.

De verwerende partij weigert daarbij een visum toe te kennen aan twee broers van een ex-NBMV die in België over de subsidiaire bescherming geniet. Er werd daarbij de mogelijkheid niet gegeven om een DNA-test uit te voeren om de bloedverwantschap aan te tonen, of om een leeftijdtest uit te voeren om de leeftijd na te gaan.

De bestreden beslissingen beperken zich tot het stellen dat de leeftijd op de Tazkira (wat in Afghanistan geldt als geboorteakte) en op de paspoorten tegenstrijdig zou zijn met de foto's in het visanet.

"[...]"

Ondergeschikt, dient ook vastgesteld te worden dat het zorgvuldigheidsbeginsel niet nageleefd werd gezien er geen onderzoek is gebeurd naar de authenticiteit van de neergelegde stukken. Deze konden niet zomaar aan de kant geschoven worden zonder enig onderzoek.

"[...]"

Wat betreft Afghaanse paspoorten heeft Uw Raad reeds het volgende geoordeeld:

"Ter gelegenheid van het indienen van de tweede asielaanvraag legt de verzoekende partij haar paspoort voor. De Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelt dat hij de bewijskracht van het paspoort in twijfel trekt maar besluit: "Wat er ook van zij, dit paspoort impliceert geenszins dat u ooit in Afghanistan woonachtig bent geweest. Het paspoort dat U verkregen heeft door

de Afghaanse ambassade te Brussel is niet van die aard verduidelijking te kunnen geven over uw leefsituatie voor U naar België kwam en uw eventuele nood aan bescherming. Gezien de ernstige twijfels inzake uw identiteit en afkomst is het voor het Commissariaat-generaal onmogelijk een duidelijk beeld te krijgen van uw verblijfplaatsen van de laatste jaren, uw eventueel verblijfsstatuut in derde landen of de redenen waarom u deze derde landen verlaten heeft (...)." Uit dit motief leidt de Raad af dat alhoewel er twijfels zijn over het paspoort de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voornamelijk twijfelt aan de herkomst en het verblijf in Afghanistan van de verzoekende partij. Uit deze beslissing blijkt niet op ondubbelzinnige wijze dat de verzoekende partij de Afghaanse nationaliteit niet heeft. Evenmin wordt de authenticiteit van het paspoort onderzocht en/of betwist. Hetzelfde dient te worden gesteld voor het motief in het arrest van de Raad van 18 maart 2010 met nummer 40 445, waarin te lezen valt:

"2.3. De bestreden beslissing argumenteert uitgebreid waarom de bewijswaarde van het door verzoeker aangebrachte identiteitsdocument slechts uiterst beperkt is en de ongeloofwaardigheid van verzoekers beweringen betreffende zijn langdurig en recent verblijf in Afghanistan niet kan herstellen. Het document werd immers enkel en alleen op basis van verzoekers summiere verklaringen afgeleverd. Verzoeker verklaarde tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal naar aanleiding van zijn tweede asielaanvraag dat hij na een uur aanwezig te zijn op de ambassade reeds het paspoort overhandigd kreeg en dit slechts op basis van afgifte van een kopie van de identiteitsdocumenten van twee Afghanen die hij kent en op basis van zijn eigen verklaringen via een formulier met betrekking tot zijn identiteitsgegevens zoals naam, naam vader, grootte, provincie van afkomst, dat hij diende in te vullen (gehoorverslag, pp. 3-5). Ook is het van algemene bekendheid dat de registers van burgerlijke stand, gelet op de decennialange burgeroorlogen die het land teisterden, jarenlang niet werden bijgehouden dan wel volledig vernietigd werden. Hoe dan ook, impliceert dit paspoort geenszins dat verzoeker ooit in Afghanistan woonachtig is geweest. Verzoekers verklaringen voor het Commissariaat-generaal tijdens zijn eerste asielaanvraag doen en meer in het bijzonder zijn erg beperkte kennis over het dagelijkse leven in Afghanistan doen immers zeer sterk het tegendeel vermoeden. Het paspoort dat hij verkregen heeft bij de Afghaanse ambassade in Brussel is niet van die aard verduidelijking te kunnen geven over zijn leefsituatie vóór hij naar België kwam en zijn eventuele nood aan bescherming. Gezien de ernstige twijfels inzake verzoekers identiteit en afkomst is het onmogelijk om een duidelijk beeld te krijgen van zijn verblijfplaatsen van de laatste jaren, zijn eventuele verblijfsstatuut in derde landen alsook de onmogelijkheid om na te gaan of verzoeker reeds internationale bescherming genoot in deze derde landen en de redenen waarom hij deze derde landen heeft verlaten. De bestreden beslissing oordeelde derhalve terecht dat de bewijswaarde van het neergelegde paspoort uiterst relatief is."

Uit deze bewoordingen kan hoogstens afgeleid worden dat het paspoort een geringe bewijswaarde heeft in het kader van een onderzoek van een asielrelaas en er aan de herkomst van de verzoekende partij ernstig getwijfeld wordt maar kan niet besloten worden dat het paspoort niet authentiek is en/of dat de verzoekende partij de Afghaanse nationaliteit niet heeft." (RVV nr. 54 965 van 27 januari 2011)

Dezelfde redenering dient toegepast te worden in casu: het paspoort van verzoekers [...] zijn duidelijk authentieke Afghaanse documenten. Het feit dat de Afghaanse overheden niet altijd zo'n nauwkeurig onderzoek voeren naar de exacte geboortedatum van verzoekers, omdat dit onmogelijk is geworden in Afghanistan omwille van de oorlog en de vernieling van de administratie, betekent niet dat de identiteitsdocumenten niet authentiek zijn [...].

[...]"

In het derde middel voert verzoekster onder meer de schending aan van de materiële motiveringsplicht en van de zorgvuldigheidsplicht.

Zij licht het middel toe als volgt:

"

a) In rechte

[...]

De eenheid van het gezin is een fundamenteel recht van de vluchteling en de gezinshereniging is een essentieel onderdeel ervan om aan personen die hun land hebben moeten vluchten, toe te laten weer een normaal leven te leiden.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens heeft reeds geoordeeld dat het essentieel is dat de lidstaten rekening houden met de kwetsbaarheid van de vluchteling, en dat aanvragen gezinshereniging met bijzonder veel aandacht behandeld moeten worden (Tanda Muzinga / Frankrijk van 10 juli 2014). Het Hof baseert zich op de volgende principes:

[...]

Specifiek over de vereiste van documenten zegt het Hof verder:

"73. Toutefois, la Cour estime que, compte tenu de la décision intervenue quelques mois plus tôt d'accorder le statut de réfugié au requérant et après la reconnaissance de principe du regroupement familial qui lui avait été accordée, il était capital que les demandes de visas soient examinées rapidement, attentivement et avec une diligence particulière. La Cour n'a pas pour tâche de se substituer aux autorités compétentes dans l'examen de la question de savoir si les actes d'état civil présentés au soutien de la demande de regroupement familial étaient frauduleux ou pas au sens de l'article 47 du code civil. En revanche, elle est compétente pour rechercher si les autorités nationales, dans l'application et l'interprétation de cette disposition, ont respecté les garanties de l'article 8 de la Convention, en tenant compte du statut de réfugié accordé au requérant, et de la protection de ses intérêts protégés par cette disposition. A ce titre, elle estime que, dans les circonstances de l'espèce, pesait sur l'Etat défendeur l'obligation de mettre en œuvre, pour répondre à la demande du requérant, une procédure prenant en compte les événements ayant perturbé et désorganisé sa vie familiale et conduit à lui reconnaître le statut de réfugié. La Cour entend donc faire porter son examen sur la qualité de cette procédure et se placer sur le terrain des « exigences procédurales » de l'article 8 de la Convention (paragraphe 68 ci-dessus).

74. A cet égard, la Cour observe que la vie familiale du requérant n'a été interrompue qu'en raison de sa fuite, par crainte sérieuse de persécution au sens de la Convention de Genève de 1951 (Mayeka et Kaniki Mitunga, précité, § 75 et Tuquabo-Tekle et autres, précité, § 47). Ainsi, et contrairement à ce qu'a indiqué de manière constante le ministère compétent, au cours de la procédure en référé et au fond (paragrapes 21 et 22 ci-dessus), jusqu'à la communication de la requête au gouvernement défendeur, la séparation du requérant d'avec sa famille ne lui était pas imputable. La venue de son épouse et de ses enfants âgés de trois, six et treize ans à l'époque de la demande de regroupement, eux-mêmes réfugiés dans un pays tiers, constituait donc le seul moyen pour reprendre la vie familiale.

75. La Cour rappelle que l'unité de la famille est un droit essentiel du réfugié et que le regroupement familial est un élément fondamental pour permettre à des personnes qui ont fui des persécutions de reprendre une vie normale (voir le mandat du HCR, paragraphes 44 et 47 ci-dessus). Elle rappelle également qu'elle a aussi reconnu que l'obtention d'une telle protection internationale constitue une preuve de la vulnérabilité des personnes concernées (Hirsi Jamaa et autres c. Italie [GC], no 27765/09, § 155, CEDH 2012). Elle note à cet égard que la nécessité pour les réfugiés de bénéficier d'une procédure de regroupement familial plus favorable que celle réservée aux autres étrangers fait l'objet d'un consensus à l'échelle internationale et européenne comme cela ressort du mandat et des activités du HCR ainsi que des normes figurant dans la directive 2003/86 CE de l'Union européenne (paragrapes 45 et 47 ci-dessus). Dans ce contexte, la Cour considère qu'il était essentiel que les autorités nationales tiennent compte de la vulnérabilité et du parcours personnel particulièrement difficile du requérant, qu'elles prêtent une grande attention à ses arguments pertinents pour l'issue du litige, qu'elles lui fassent connaître les raisons qui s'opposaient à la mise en œuvre du regroupement familial, et enfin qu'elles statuent à bref délai sur les demandes de visa.

76. De ce point de vue, la Cour juge utile de tenir compte des standards qui émanent des instruments internationaux en la matière et d'avoir à l'esprit les recommandations des organisations non gouvernementales (ONG) spécialisées en droit des étrangers. Ainsi et avant tout, elle observe que la Convention internationale sur les droits de l'enfant préconise que les demandes de regroupement familial soient examinées avec souplesse et humanité. Elle attache de l'importance au fait que le Comité des ministres et le Commissaire du Conseil de l'Europe ont soutenu et précisé cet objectif (paragrapes 43, 48 et 49 ci-dessus). S'agissant des moyens de preuve, elle relève dans la directive 2003/86/CE de l'Union européenne (paragraphe 45 ci-dessus) et dans divers textes émanant de sources internationales et d'ONG que les autorités nationales sont incitées à prendre en considération « d'autres preuves » de l'existence des liens familiaux si le réfugié n'est pas en mesure de fournir des pièces justificatives officielles. Le HCR, le Conseil de l'Europe et les ONG indiquent de manière concordante l'importance d'élargir ces moyens de preuve (paragrapes 41, 42, 47 et 48 ci-dessus), et la Cimade a souhaité que

les autorités françaises compétentes prennent en considération les documents tenant lieu d'actes d'état civil délivrés par l'OFPRA, et ceux déjà contrôlés par cet Office (paragraphe 41 ci-dessus). Enfin, il importe de noter que plusieurs rapports dénoncent des pratiques qui font obstacle au regroupement familial, en raison de la longueur excessive et de la complexité de la procédure de délivrance des visas ; ils insistent sur la nécessité d'écourter les délais de la procédure en montrant plus de souplesse dans l'exigence des preuves attestant des liens familiaux (paragrapes 41, 42, 47 et 49 ci-dessus)."

[...]

Nog altijd volgens het EHRM, « l'éclatement d'une famille constitue une ingérence très grave. Dès lors, pareille mesure doit reposer sur des considérations inspirées par l'intérêt de l'enfant et ayant assez de poids et de solidité » (Olsson t. Zweden van 24 maart 1988, pp. 33-34, § 72).

a) Toepassing in casu

[...]

Een verzoek tot herziening werd daarenboven gericht aan de verwerende partij, met uitdrukkelijk verzoek om verzoekers toe te laten een DNA-test uit te voeren om het familieband na te gaan. Het werd geweigerd omdat er gesteld werd dat er niet aan het familieband getwijfeld werd, maar aan de leeftijd (stuk 4).

De houding van de verwerende partij is volledig onredelijk gezien de principes in het spel.

De rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens omtrent de visa voor het gezin van erkende vluchtelingen is duidelijk: de staten moeten soepel zijn met de documenten, rekening houden met het hoger belang van het kind, de gezinshereniging zoveel mogelijk vergemakkelijken en rekening houden met de kwetsbaarheid van de betrokkene personen.

Dit is in casu niet gebeurd.

In casu moest ook rekening gehouden worden met het feit dat verzoekers in een oorlogsgebied verblijven, reden waarom aan hun broer de subsidiaire bescherming toegekend werd. Dit maakt het bijzonder moeilijk om documenten te verkrijgen en om een reis te ondernemen naar de Belgische Ambassade in Jalalabad (Pakistan). [...]"

2.2. Samenvatting verzoekschrift

In het tweede onderdeel van het eerste middel voert verzoekster onder meer de schending aan van de formele motiveringsplicht in het licht van de artikelen 9 en 13 van de Vreemdelingenwet. Verzoekster stipt aan dat de bestreden beslissingen zijn gesteund op die twee bepalingen en dat bij het lezen van die bepalingen men niet inziet hoe een twijfel aangaande de leeftijd een grond vormt voor het weigeren van een visum. De gemachtigde stelt niet dat de broers H.I. en E.I. meerderjarig zouden zijn, enkel dat ze ouder lijken dan de leeftijd op hun paspoort. Wat betreft de tegenstrijdigheid tussen de leeftijd op de paspoorten en de leeftijden die de referentiepersoon aangegeven heeft gedurende de procedure om internationale bescherming, wijst verzoekster op het volgende. Toen de referentiepersoon B.I. een verzoek om internationale bescherming ingediend heeft, werd ook getwijfeld aan zijn minderjarigheid. De leeftijdstest kwam uiteindelijk op een leeftijd van 16 jaar. Verzoekster verklaart dat leeftijden in Afghanistan niet belangrijk zijn, dat de referentiepersoon heeft aangegeven dat het een schatting was, dat de referentiepersoon wel de voornamen van de broers juist heeft opgegeven en de volgorde van leeftijd correct heeft gegeven. Volgens verzoekster kan dan ook niet van een flagrant leeftijdsverschil worden gesproken, dermate dat er veel aanwijzingen zijn dat het wel degelijk twee jongere broers van de referentiepersoon zijn. Volgens verzoekster heeft de gemachtigde met deze elementen geen rekening gehouden. Ze stelt zich de vraag waarom twijfel over de leeftijd voldoende is als weigeringsgrond voor het afleveren van de visa. En waarom aan H.I. en E.I. niet de mogelijkheid wordt gegeven om een DNA-test te laten uitvoeren of om een leeftijdstest uit te voeren om de leeftijd na te gaan. Verzoekster stelt dan ook dat het feit dat de gemachtigde, zonder verdere motivering over de authenticiteit van de stukken, niet afdoende heeft gemotiveerd waarom de visa niet afgeleverd kunnen worden.

In het tweede middel wijst verzoekster erop dat een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel voorligt aangezien geen onderzoek is gebeurd naar de authenticiteit van de neergelegde stukken en dat deze stukken niet zomaar aan de kant konden geschoven worden zonder enig onderzoek. Verzoekster wijst er in het tweede onderdeel onder andere op dat de paspoorten door de Afghaanse overheid werden

afgeleverd. Ze citeert uit een arrest van de Raad waarin wordt gesteld dat in die zaak mogelijks aan het Afghaans paspoort in een internationale beschermingsprocedure weinig waarde wordt gehecht, maar dat daarom niet kan besloten worden dat het paspoort niet authentiek is. Verzoekster stipt aan dat de paspoorten van H.I. en E.I. authentieke Afghaanse documenten zijn en dat, zelfs aangenomen dat Afghaanse autoriteiten niet altijd een nauwkeurig onderzoek doen naar de exacte geboortedatum van hun onderdanen omdat door de oorlog in Afghanistan de administratie is vernield, dit niet inhoudt dat de identiteitsdocumenten niet authentiek zijn.

In het derde middel voert verzoekster onder meer de schending aan van de (materiële) motiveringsplicht. Verzoekster acht de houding van de gemachtigde “volledig” onredelijk en wijst op rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, meer bepaald het arrest Muzinga t. Frankrijk van 10 juli 2014 waar het Hof ingaat op gezinshereniging van mensen met internationale bescherming. In dit arrest onderstreept verzoekster de passage waarin het Hof erop wijst dat het feit dat een persoon een internationale beschermingsstatus krijgt, reeds wijst op zijn kwetsbaarheid en dat de noodzaak voor mensen met internationale bescherming om te genieten van een procedure gezinshereniging die gunstiger verloopt dan voor de overige vreemdelingen, het voorwerp uitmaakt van een consensus op internationaal en Europees niveau. Het Hof stelt in dit arrest dat de internationale conventie voor de rechten van het kind vraagt dat dergelijke verzoeken om gezinshereniging met de nodige soepelheid en menselijkheid worden onderzocht. Het Hof wijst er ook op dat uit diverse teksten van internationale bronnen blijkt dat indien een vluchteling niet in staat is om (aanvaardbare) officiële documenten voor te leggen, nationale autoriteiten worden aangespoord om andere bewijzen in overweging te nemen. Verzoekster wijst er concreet op dat een verzoek tot herziening werd gericht aan de gemachtigde met het uitdrukkelijk verzoek om H.I. en E.I. toe te laten een DNA-test uit te voeren om de familieband na te gaan, maar dat dit werd geweigerd en er werd gesteld dat niet aan de familieband werd getwijfeld, maar aan de leeftijd. Verzoekster acht deze attitude volledig onredelijk gezien de door haar aangehaalde principes, met name dat volgens het Hof in het kader van visa voor familieleden van mensen met internationale bescherming de nationale autoriteiten soepel moeten zijn met documenten, de gezinshereniging zoveel mogelijk moeten vergemakkelijken, rekening houdend met de kwetsbaarheid van deze personen. Ze stipt aan dat dit in casu niet is gebeurd. Verzoekster concludeert dat zij en de kinderen H.I. en E.I. afkomstig zijn uit oorlogsgebied, reden waarom aan de referentiepersoon subsidiaire bescherming werd toegekend.

2.3. Beoordeling

Artikel 2 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepaalt dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen, zodat de bestuurde kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Verzoekster bespreekt de verschillende motieven in haar middelen waardoor zij aantoonde de juridische en feitelijke overwegingen te kennen. De bestreden beslissingen geven duidelijk de redenen aan op grond waarvan de beslissingen zijn genomen. Een schending van artikel 2 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

Artikel 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende dient te zijn. Het begrip ‘afdoende’ impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De motivering moet in dit opzicht dus draagkrachtig zijn, hetgeen wil zeggen dat de motivering voldoende duidelijk, juist, niet tegenstrijdig, pertinent, concreet, precies en volledig moet zijn (RvS 31 augustus 2009, nr. 195.654). Verzoekster betwist dat de motivering afdoende is.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat aan de overheid de verplichting wordt opgelegd haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar

beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in kennelijke onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het afdoende karakter van de motivering en het onderzoek naar de zorgvuldigheidsplicht en het materieel motiveringsbeginsel gebeurt in het licht van de toepasselijke wetsbepalingen.

Artikel 9 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door (de Minister) of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 13 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. Behalve indien dit uitdrukkelijk anders wordt voorzien, wordt de machtiging tot verblijf verleend voor een beperkte tijd, ingevolge deze wet of ingevolge specifieke omstandigheden die betrekking hebben op de betrokkene of ingevolge de aard of de duur van zijn activiteiten in België.

De machtiging tot verblijf die verstrekt wordt voor beperkte duur op grond van artikel 9ter, wordt van onbeperkte duur bij het verstrijken van een periode van vijf jaar nadat de aanvraag tot machtiging werd aangevraagd.

De toelating tot verblijf krachtens artikel 10 geldt erkend voor een beperkte duur gedurende een periode van vijf jaar volgend op de afgifte van de verblijfstitel of in de gevallen bedoeld in artikel 12bis, §§ 3, 3bis of 4, na de afgifte van het document dat bewijst dat de aanvraag werd ingediend. Na afloop van deze periode wordt de toelating tot verblijf voor onbeperkte duur voorzover de vreemdeling nog steeds voldoet aan voorwaarden van artikel 10. In het tegenovergestelde geval weigert de minister of diens gemachtigde het verblijf van onbeperkte duur en kent een nieuw verblijf van beperkte duur toe, waarvan de vernieuwing onderworpen is aan het bezit van toereikende bestaansmiddelen, om niet ten laste te vallen van de openbare overheden, en van een ziektekostenverzekering die alle risico's dekt, en voor zover de vreemdeling geen gevaar vormt voor de openbare orde en/of de nationale veiligheid.

De in artikel 10, § 1 eerste lid, 7°, bedoelde ouders van een vreemdeling die erkend werd als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of van een vreemdeling die de subsidiaire bescherming geniet, dienen eveneens aan te tonen te beschikken over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen zoals bepaald in artikel 10, § 5.

In afwijking van het derde lid, wordt op de familieleden van een vreemdeling die tot een verblijf van beperkte duur gemachtigd is, en op wie artikel 10, § 1, eerste lid, 1°, van toepassing is, de in het zevende lid voorziene bepaling toegepast.

De Koning bepaalt de geldigheidsduur van de verblijfstitel die wordt uitgereikt aan de vreemdeling die gemachtigd is of toegelaten is tot een verblijf van onbeperkte duur.

De in artikel 10bis, §§ 1 tot 6, bedoelde familieleden ontvangen een verblijfstitel met dezelfde geldigheidsduur als de verblijfstitel van de vreemdeling die vervoegd wordt.

§ 2. Op aanvraag van de betrokkene wordt de verblijfstitel door het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats verlengd of vernieuwd, op voorwaarde dat die aanvraag werd ingediend vóór het verstrijken van de titel en dat de minister of zijn gemachtigde de machtiging voor een nieuwe periode heeft verlengd of de toelating tot verblijf niet heeft beëindigd.

De Koning bepaalt binnen welke termijnen en onder welke voorwaarden de vernieuwing of de verlenging van de verblijfsvergunningen moet worden aangevraagd.

§ 2bis. (Opgeheven bij art. 13 van de wet van 4 mei 2016)

§ 3. De minister of zijn gemachtigde kan in één van de volgende gevallen een bevel om het grondgebied te verlaten afgeven aan de vreemdeling die gemachtigd werd om voor een beperkte tijd in het Rijk te verblijven ingevolge deze wet of ingevolge de bijzondere omstandigheden eigen aan de betrokkene of ingevolge de aard of de duur van zijn activiteiten in België :

1° indien hij langer dan deze beperkte tijd in het Rijk verblijft;

2° indien hij niet meer voldoet aan de aan zijn verblijf gestelde voorwaarden.

3° (Opgeheven bij art. 13 van de wet van 4 mei 2016)

Wanneer de in het eerste lid bedoelde vreemdeling vergezeld of vervoegd werd door een in artikel 10, § 1, eerste lid, 4° tot 7° bedoeld familielid, houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokkene, de duur van zijn verblijf op het grondgebied van het Rijk, het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van oorsprong.

§ 4. De minister of zijn gemachtigde kan in één van de volgende gevallen dezelfde maatregel treffen ten opzichte van de in artikel 10bis, § 2 bedoelde familieleden : [...]

Onverminderd de toepassing van artikel 61, § 3, kan de minister of zijn gemachtigde dezelfde maatregel treffen ten opzichte van de in artikel 10bis, § 1, bedoelde familieleden.

Bij de beslissing om een bevel om het grondgebied te verlaten af te leveren op basis van het eerste lid, 1° tot 4°, houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokken persoon en met de duur van zijn verblijf in het Rijk, alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst.

§ 5. (Opgeheven bij art. 13 van de wet van 4 mei 2016)

§ 6. Het bevel om het grondgebied te verlaten vermeldt dat de bepalingen van dit artikel werden toegepast.

De minister of diens gemachtigde kan met het oog op een verlenging of vernieuwing van de verblijfstitel, controles verrichten of laten verrichten, om na te gaan of de vreemdeling voldoet aan de voorwaarden van artikel 10bis. Hij kan op elk moment specifieke controles verrichten of laten verrichten in geval dat er gegronde vermoedens zijn dat het huwelijk, het partnerschap of de adoptie tot stand is gekomen om voor de betrokken persoon toegang tot of verblijf in het Rijk te bekomen.”

Vooreerst stelt de Raad vast dat verzoekster terecht erop wijst dat thans twee visumaanvragen voorliggen, ingediend door twee van haar vermoedelijke kinderen om herenigd te worden met hun vermoedelijke Afghaanse broer, die de subsidiaire beschermingsstatus heeft gekregen in België op 19 februari 2020. Zoals blijkt uit de rechtspraak van het EHRM waaruit verzoekster heeft geciteerd, stelt het Hof dat de kwetsbaarheid van een persoon met internationale bescherming wordt aangenomen en dat de noodzaak voor mensen met internationale bescherming om te genieten van een procedure gezinshereniging die gunstiger verloopt dan voor de overige vreemdelingen, het voorwerp uitmaakt van een consensus op internationaal en Europees niveau. Het Hof wijst er ook op dat uit diverse teksten van internationale bronnen blijkt dat indien een vluchteling niet in staat zou zijn om (aanvaardbare) officiële documenten voor te leggen, nationale autoriteiten worden aangespoord om andere bewijzen in overweging te willen nemen.

Op 10 november 2020 verzochten verzoekster en de drie kinderen E.I., H.I. en R.I. om een visum. Blijkens de feiten uit het administratief dossier heeft de gemachtigde alle visumaanvragen geweigerd, doch de aanvragen van verzoekster en van het jongste kind R.I. werden geweigerd onder voorbehoud van een DNA-test. In de beslissing die slaat op verzoekster wordt aangestipt dat zij weliswaar een taskara heeft voorgelegd maar dat die sowieso nooit melding maakt van de naam van de biologische moeder. Er ligt ook geen enkel ander stuk voor van de burgerlijke stand om de verwantschap aan te tonen tussen verzoekster en de referentiepersoon in België. De gemachtigde stelt evenwel in die weigeringsbeslissing specifiek voor verzoekster dat het bewijs van afstamming kan geleverd worden met een DNA-test en als de resultaten van die test positief zijn, kunnen die worden ingeroepen als bewijs van afstamming ter staving van een nieuwe beslissing. In de beslissing voor het kind R.I. laat de gemachtigde eveneens de opening op basis van DNA-testen tussen enerzijds de vermoedelijke moeder (thans verzoekster) en R.I. en tussen verzoekster en de referentiepersoon. Als beide testen positief zijn, kunnen die worden ingeroepen als bewijs van afstamming van een nieuwe beslissing, zo stelt die beslissing.

Echter, in de thans bestreden beslissingen weigert de gemachtigde eveneens de visumaanvragen, doch zonder de mogelijkheid te laten een DNA-test en/of leeftijdstest uit te voeren. Er blijkt inderdaad uit de stukken van het administratief dossier dat de raadvrouw van verzoekster en de kinderen E.I. en H.I. een schrijven heeft gericht aan de gemachtigde met het verzoek om ook de mogelijkheid open te laten een DNA-test af te nemen van de kinderen E.I. en H.I., zoals die mogelijkheid is geboden voor verzoekster zelf en het kind R.I.

Daarop heeft de gemachtigde in een schrijven van 21 januari 2021 afwijzend geantwoord zeggende dat *“een DNA-test [is] in dit geval niet aan de orde aangezien een dergelijke test enkel de afstamming nagaat maar geen enkel uitsluitsel geeft over de leeftijd van betrokkenen, wat nu net het probleem is.”*

Uit dit antwoord en uit de motieven van de bestreden beslissingen blijkt dat de gemachtigde op basis van een beoordeling van foto's die voorkomen op de door verzoekster voorgelegde taskara's, paspoorten, medische certificaten en de foto's van visanet twijfels heeft bij de leeftijd van de kinderen E.I. en H.I. De gemachtigde wijst ook op tegenstrijdige verklaringen tussen de leeftijden die de vermoedelijke broer, die in België subsidiaire bescherming heeft gekregen, bij het internationaal beschermingsverzoek heeft opgegeven, en de leeftijden die vermeld staan op de taskara's en paspoorten. Hieruit blijkt dat twijfel over de leeftijd van H.I. en E.I. een doorslaggevende rol heeft gespeeld bij het weigeren van de visa.

Vooreerst stelt de Raad vast dat verzoekster een punt heeft waar zij erop wijst dat uit de wetsbepalingen waarop de beslissingen steunen, zijnde de artikelen 9 en 13 van de Vreemdelingenwet niet blijkt dat leeftijd of twijfel over leeftijd doorslaggevend is bij het al dan niet toekennen van een (humanitair) visum. Bovendien blijkt uit het administratief dossier inderdaad, zoals verzoekster aanhaalt, dat ook bij de Afghaanse referentiepersoon zelf, de vermoedelijke broer, bij aankomst in België twijfels waren over diens leeftijd, doch dat een leeftijdsonderzoek aanleiding heeft gegeven tot het aannemen van de verklaarde geboortedatum van de referentiepersoon waardoor voor hem een voogd werd aangesteld. Hieruit blijkt dat ook bij de referentiepersoon eveneens twijfel aan de orde was over diens verklaarde leeftijd, doch dat een leeftijdstest duidelijkheid heeft kunnen brengen.

Verder blijkt uit het administratief dossier inderdaad, zoals verzoekster aanhaalt, dat de referentiepersoon (vermoedelijke oudste broer) bij het indienen van zijn beschermingsverzoek de namen van zijn vermoedelijke broers E.I., H.I. correct heeft opgegeven evenals de volgorde, nl. hijzelf als oudste, vervolgens E.I. en vervolgens H.I. Er zit verder inderdaad, zoals de gemachtigde opmerkt in de bestreden beslissing, een verschil in opgegeven leeftijd met de leeftijd die op de paspoorten van de vermoedelijke broers is opgegeven, maar de Raad kan verzoekster volgen dat dit verschil inderdaad niet flagrant is.

De Raad stelt ten overvloede vast dat er ook een verschil is tussen de leeftijd die de Belgische referentiepersoon heeft opgegeven voor zijn jongste broer R.I. en het geboortjaar dat is opgegeven op het Afghaans paspoort van deze jongste broer. Desalniettemin heeft de gemachtigde wat die jongste vermoedelijke broer betreft, wél de mogelijkheid open gelaten van een DNA-onderzoek en het paspoort als bewijs van identiteit niet in vraag gesteld, terwijl hij de mogelijkheid van het DNA-onderzoek voor de overige twee vermoedelijke broers heeft geweigerd en hun paspoorten niet aanvaardt als bewijs van identiteit.

Verder blijkt uit de bestreden beslissingen dat de gemachtigde niet enkel de leeftijd van E.I. en H.I. in twijfel trekt, maar ook hun identiteit zelf. De kinderen E.I. en H.I., hebben evenwel net als verzoekster en het jongste kind R.I. Afghaanse paspoorten voorgelegd. Verzoekster wijst er terecht op dat dit stukken zijn die door de bevoegde Afghaanse overheid zijn afgeleverd en dat geen zorgvuldig onderzoek is gebeurd naar de authenticiteit van die stukken. Blijkens de bestreden beslissingen wordt de authenticiteit van deze paspoorten louter terzijde geschoven op basis van kopieën van foto's op taskara's, paspoorten, medische certificaten en visanet die volgens de gemachtigde kinderen tonen met verschillende leeftijden. Daarbij weze aangestipt dat de Raad slechts kennis kan nemen van zwart-wit kopieën, die niet allen even scherp zijn.

Ten overvloede merkt de Raad op dat tijdens de terechtzitting de partijen verder een uitvoerig debat houden over de foto's op de door verzoekster voorgelegde stukken en de foto's van visanet. Daargelaten de vraag of de rechten van verdediging van verzoekster geschonden zijn, nu zij voorhoudt dat de foto's van het visanet niet in het administratief dossier voorhanden waren dat zij heeft opgevraagd voor het indienen van het verzoekschrift, merkt de Raad op dat de beoordeling van leeftijd

op basis van foto's zeer moeilijk is. Waar mogelijks de gemachtigde kan gevolgd worden dat er bijvoorbeeld vragen rijzen over de foto op (de kopie van) de taskara van H.I. en (de weliswaar weinig heldere kopie van) zijn medisch certificaat, is het eventueel verschil tussen de recente foto's op (de kopieën van) de "application for a visa for a long stay in Belgium" van H.I. en E.I. en hun respectievelijke foto's op de (kopieën van) de paspoorten minder evident. Evenmin kan de Raad uit die recente foto's afleiden dat het "moet" gaan om personen die "manifest" ouder moeten zijn dan 13 en 15 jaar, zoals verweerder in de nota stelt.

De Raad wijst erop dat dienaangaande elk stuk op zijn eigen merites moet beoordeeld worden en dat als bewijs van identiteit dan ook meer waarde moet gehecht worden aan (in casu recente) paspoorten, die worden afgegeven door de bevoegde overheid, dan aan bv. medische certificaten. Een medisch certificaat is immers in se geen identiteitsdocument.

Verzoekster kan gevolgd worden dat in casu geen onderzoek werd gevoerd naar de authenticiteit van de paspoorten. Indien de gemachtigde twijfels heeft op basis van de foto's, had de gemachtigde een zorgvuldig onderzoek kunnen (laten) uitvoeren van de paspoorten (RvS Nederland 16 juni 2021, ECLI:NL:RvS 2021:1287; RvS Nederland 26 januari 2011, ECLI:NL:RvS 2011: 6382).

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel in het licht van de artikelen 9 en 13 van de Vreemdelingenwet wordt aangenomen.

Door de identiteit zelf in vraag te stellen, wordt ipso facto ook de verwantschap door de gemachtigde in vraag gesteld. Dit kan niet redelijkerwijs ontkend worden aangezien de gemachtigde in de bestreden beslissingen wijst op de "vermoedelijke" broer en de "vermoedelijke" moeder. Ook in de nota met opmerkingen twijfelt verweerder aan de verwantschap door het gebruik van "voorgehouden broer" of "voorgehouden moeder". Verzoekster wijst er evenwel terecht op dat in een situatie van twijfel over de verwantschap het in casu kennelijk onredelijk is niet de mogelijkheid te bieden andere bewijsmiddelen voor te leggen zoals bv. een DNA-test, terwijl dit wél voor de vermoedelijke moeder en de jongste vermoedelijke broer werd toegestaan. Verzoekster wijst daarbij terecht op de vigerende principes zoals uiteen gezet door het EHRM waaruit blijkt dat in het kader van visumaanvragen die erop gericht zijn gezinshereniging te bekomen met een referentiepersoon die subsidiaire bescherming geniet de nationale autoriteiten worden aangespoord rekening te houden met andere bewijselementen dan officiële stukken en zich humaan op te stellen. Een schending van de materiële motiveringsplicht, die onder meer inhoudt dat het bestuur niet in kennelijke onredelijkheid tot haar besluit mag komen, wordt in de aangegeven mate aangenomen.

Er kan niet ontkend worden dat de gemachtigde thans verregaande beslissingen heeft genomen voor H.I. en E.I. door de identiteit zelf in vraag te stellen, terwijl nochtans geen onderzoek van de authenticiteit van de paspoorten is gebeurd en geen mogelijkheid wordt geboden andere bewijsmiddelen voor te leggen, terwijl dit wel wordt toegelaten voor verzoekster en kind R.I. De Raad is van oordeel dat de motivering in rechte en in feite niet evenredig is aan het gewicht van de genomen beslissingen en dat bijgevolg de motieven niet afdoende zijn. Verzoekster kan gevolgd worden waar ze stelt dat de motivering niet afdoende is. Een schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt ook aangenomen.

In de nota met opmerkingen stelt verweerder aangaande de opgeworpen schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 dat verzoekster erin slaagt de motieven vevat in de bestreden beslissingen weer te geven en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven zodat verzoekster het belang ontbeert bij de kritiek aangaande de formele motiveringsplicht. Het loutere feit echter dat een beslissing formeel is gemotiveerd, betekent niet dat verzoekster geen kritiek meer zou kunnen leveren op die formele motivering. Zelfs al is een beslissing formeel gemotiveerd, en zelfs al kent verzoekster aldus de motieven, dan nog kan verzoekster kritiek uiten op het feit dat de motivering niet afdoende is (cf. RvS 18 maart 2010, nr. 202.029). Waar verweerder verder in de nota stelt dat verzoekster volkomen ten onrechte laat uitschijnen dat de bestreden beslissingen enkel steunen op twijfel over de echte leeftijd van H.I. en E.I. en daarbij voorbij gaat aan het motief van de gemachtigde dat de identiteit van beide personen niet kan worden aangetoond, kan de Raad niet volgen. Verzoekster heeft immers ook aangekaart dat de authenticiteit van de paspoorten, als identiteitsdocumenten, niet op zorgvuldige wijze is onderzocht. Verder kan ook niet redelijkerwijs ontkend worden dat de twijfel over de leeftijd een doorslaggevend motief is in de bestreden beslissingen en dat op basis van twijfel over de leeftijd "hierdoor" ook de identiteit van de beide aanvragers volgens de gemachtigde in geen geval kan aangetoond worden.

Vervolgens somt verweerder de elementen uit de bestreden beslissingen op die aan de basis liggen van de twijfel van de gemachtigde over de identiteit van H.I. en E.I. Deze drie elementen kunnen evenwel teruggebracht worden tot twijfel over de leeftijd van H.I. en E.I., waar supra reeds op is ingegaan. Verzoekster heeft evenwel terecht aangestipt dat Afghaanse paspoorten worden verstrekt door de bevoegde Afghaanse autoriteiten en dat indien de gemachtigde twijfelt aan de authenticiteit ervan een zorgvuldig onderzoek is aangewezen, dat niet louter steunt op twijfel over de leeftijd op basis van (kopieën van) foto's. Zoals de Raad supra heeft gesteld, dient elk stuk op zijn eigen merites beoordeeld te worden waarbij een Afghaans paspoort in het kader van bewijs van identiteit, meer relevantie heeft dan een medisch certificaat. Zoals supra gesteld kan opgemerkt worden dat de beoordeling van leeftijd op basis van foto's moeilijk is en dat waar mogelijks de gemachtigde kan gevolgd worden dat er vragen rijzen over de foto op de taskara van H.I. en de (weinig heldere kopie van) zijn medisch certificaat, anderzijds het eventueel verschil tussen de foto's op de "application for a visa for a long stay in Belgium" van H.I. en E.I. en hun respectievelijke foto's op de paspoorten minder evident is. De Raad kan dan ook niet zonder meer verweerder in de nota volgen dat H.I. en E.I. "onmogelijk" respectievelijk dertien- en vijftienjarige jongens kunnen zijn.

Wat er ook van zij, blijkt dat de gemachtigde in de bestreden beslissingen op doorslaggevende wijze belang heeft gehecht aan de leeftijd van H.I. en E.I. terwijl verweerder in de nota niet ontkent dat leeftijd blijkens de artikelen 9 en 13 van de Vreemdelingenwet geen doorslaggevend criterium is om een (humanitair) visum toe te staan of te weigeren. Bovendien stelt de gemachtigde ook niet dat H.I. en E.I. meerderjarig zouden zijn, mocht dit een criterium zijn, wat niet blijkt uit de bestreden beslissing, noch uit de betreffende wetsbepalingen.

Verweerder herhaalt dienaangaande in de nota opnieuw dat het fundamentele probleem zit in het feit dat de identiteit niet kon worden vastgesteld. De Raad kan verweerder in de nota volgen dat de identiteit van de aanvragers een belangrijk gegeven is en niet redelijkerwijs kan verwacht worden van de gemachtigde dat visa worden afgegeven aan personen bij ernstige twijfel over de identiteit. Echter de Raad herhaalt dat verzoekster kan gevolgd worden dat geen afdoende zorgvuldig onderzoek van de voornaamste identiteitsdocumenten blijkt, met name de voorgelegde Afghaanse paspoorten. Verder kon verzoekster eveneens gevolgd worden dat indien men twijfelt over de identiteit en dus ipso facto ook over de verwantschap, de gemachtigde de mogelijkheid had kunnen bieden ook voor hen een DNA-onderzoek toe te staan, net zoals hij dat ook heeft toegestaan voor verzoekster zelf en de jongste vermoedelijke broer van de referentiepersoon.

In de nota met opmerkingen stelt verweerder dat verzoekster niet ernstig kan aanvoeren dat haar de gelegenheid had moeten geboden worden om een DNA-onderzoek te laten uitvoeren betreffende H.I. en E.I., bij gebrek aan geloofwaardig bewijs met betrekking tot de identiteit. Echter, gezien het voorgaande kan niet zonder meer worden aangenomen dat wat betreft de paspoorten geen geloofwaardig bewijs van identiteit voorligt, nu de authenticiteit hiervan niet op zorgvuldige wijze is onderzocht. Om dezelfde reden volgt de Raad niet dat vooralsnog op gedegen gronden reeds is vastgesteld dat de betrokken paspoorten "kennelijk" niet de ware identiteit van H.I. en E.I. vermelden. Verder heeft de Raad supra reeds ten overvloede vastgesteld dat in casu wat de jongste voorgehouden broer betreft, wel de mogelijkheid van een DNA-onderzoek is geboden, geheel in lijn met de door verzoekster aangehaalde rechtspraak van het EHRM, ook al waren bijvoorbeeld de verklaringen van de Afghaanse referentiepersoon over diens leeftijd en het geboortjaar op diens paspoort ook niet volledig gelijklopend. Het verschil in behandeling tussen de kinderen H.I. en E.I. enerzijds en het kind R.I. anderzijds is voor de Raad dan ook disproportioneel.

Waar verweerder in de nota opmerkt dat zelfs indien uit DNA-onderzoek zou blijken dat H.I. en E.I. verwant zijn met de referentiepersoon, dan nog het fundamentele probleem van de identiteit blijft, herhaalt de Raad dat de gemachtigde in de mogelijkheid is een zorgvuldig onderzoek naar de authenticiteit van de paspoorten te doen, hetgeen hij vooralsnog heeft nagelaten.

Bijgevolg kan de nota met opmerkingen geen afbreuk doen aan het voorgaande.

3. Korte debatten

Verzoekster heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient

derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door verweerder.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 22 december 2020 tot weigering van de afgifte van een visum worden vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien juni tweeduizend eenentwintig door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES